

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 28, št. 3
MAREC 2008

V TEJ ŠTEVILKI

- ◇ HREPENENJE PO LJUBEZNI
- ◇ PLATNO LJUBEZNI
- ◇ ECCE HOMO
- ◇ PRIPRAVA NA BIRMO

TO JE DAN, KI GA JE NAREDIL GOSPOD

Velika noč je prvi in najbolj pomemben krščanski praznik, proslavljanje skrivnosti vstajenja, ki so jo oznanjali apostoli po prejemu Svetega duha. Od sprejetja te skrivnosti in priznanja, da je Kristus zares vstal, je bilo odvisno, ali je nekdo lahko postal kristjan. Kajti kristjani so s svojim življenjem

ponavzočali vstalega Jezusa Kristusa. Sprejem vere, da je Jezus – prav ta, ki sem ga izdal, prevaral, zasmehoval, ki sem ga zatajil in obsodil na smrt na križu – vstal od mrtvih in da je Božji sin, je popolnoma spreminjalo življenje človeka. Ta novica je spreminjala in še vedno spreminja svet.

Foto: Tomo Sirle

Poglejmo liturgijo, ki nam pomaga prodreti v skrivnost naše vere – ne le z umom in srcem, kajti liturgija vedno resnično ponavzoča Kristusovo smrt in vstajenje tukaj in sedaj. Ne gre le za spomin na nekdanja zgodovinska dejstva, s katerimi se je pričelo krščanstvo in so zato za nas pomembna. V liturgiji velikonočnega bedenja je Božja desnica iztegnjena nad nami povsem enako, kot je bila iztegnjena nad izraelskim ljudstvom, ko je to odhajalo iz egiptovske sužnosti. Božja beseda deluje v liturgiji z enako močjo, kot v začetku časov, ko je Bog z besedo poklical vsa bitja v bivanje. Smrt takrat izgublja svojo moč, greh je premagan in jaz nisem več suženj, ker me Kristus pelje iz teme v svetlobo, iz suženjstva v svobodo, iz smrti v življenje.

Zavedam se, da to, kar pišem, zveni precej teološko, lepo in pravilno, vendar bistvo ni v tem, da bi ti, dragi bralec, nekaj novega izvedel. Gre najprej za to, da bi se v svojem življenju osebno srečal z vstalim Jezusom Kristusom. Pot k temu srečanju vodi skozi konkretne dogodke, dejstva iz tvojega življenja, na katera te spominijo obredi Velikonočnega tridnevja. Prek njih Jezus vstopa v moje življenje kot ponižen Jahvejev služabnik in se v njih srečuje z mano – ne takim, kakršen bi rad bil,

ne z mojo idealizirano predstavo o samem sebi, na katero sem navezan, temveč se srečuje z mano v moji bolečini, občutku nesmisla, v mojih kompleksih, nespelem zakonu, v vsem tem, čemur v življenju nisem kos; skratka – v moji dejanski stvarnosti.

On, ki je bil iz ljubezni do mene razgaljen na križu, mi pomaga sprejeti mojo razgaljenost, nemoč spričo resnice o meni. Ta resnica me navdaja z grozo in pred njo stalno bežim. Vendar Jezus mi hoče pomagati ne le pri tem, da bi odkril globok smisel križa, preko katerega se lahko naučim ljubiti. On jemlje nase vse moje grehe, sprejema smrt in sestopa v preklensko brezno.

Obstaja prelepa ikona, ki prikazuje Jezusa, ki sestopa v brezno, da bi tam poiskal Adama in Evo. Kako nedoumljivo je to srečanje starega človeka, Adama, s Kristusom, novim človekom. Jezus sestopa v moj greh, v globočine mojega srca, v moj strah, da bi sklenil zakrament svetega zakona, v moje sovraštvo, v moje jezo in v moje laži. Morda je vse moje življenje zlagano, ker stalno varam samega sebe. Kristus sestopa v najglobbo temo, to pomeni v prostor v mojem srcu, za katerega obstoj vem, ampak si tja niti ne upam pogledati. In zakaj gre Kristus tako globoko, tako

nizko, zakaj išče tega mrliča, ki je tako grozno izmaličen in uničen zaradi greha, da je še meni odvraten in ne morem prenesti resnice, da sem to jaz? Ne bi bilo bolje živeti v utvari in si dopovedovati, da je vse v redu ter površno preživeti naslednje praznike v prijetnem družinskem vzdušju? Ne, nikar! Če hočeš srečati Zmagovalca nad smrtjo, opogumi se in sestopi v globočine svojega srca, kjer boš srečal Kristusa. On te čaka, ni pozabil nate. Toliko je trpel in je bil tako kruto ubit prav zato, ker ljubi to razpadajoče truplo, ki je bilo ustvarjeno po božji podobi, in mu hoče povrniti življenje.

Čas posta je namenjen prav temu, da bi se lahko srečal sam s sabo – s takšnim, kakršen sem v resnici, in da bi hkrati v svojem življenju srečal Jezusa. Prav vera v vstajenje nam daje moč, da sestopimo v svojo lastno smrt in skupaj s Kristusom preidemo v novo življenje. Tedaj, ob čudovitem velikonočnem jutru, nas bo s svojimi oživljajočimi žarki osvetlilo Sonce, ki vzhaja z višave, naše upanje, Vstali Kristus. In tedaj lahko vkliknemo s psalmistom: „To je dan, ki ga je naredil Gospod, radujmo se in se ga veselimo!“.

*Andrzej Gosek,
duhovni pomočnik*

**Alkohol, prepiri,
zapuščenost, nasi-
lje, nezvestoba, ma-
mila, osamljenost ...
V Sloveniji ali pa v
Mehiki – vsi hrepe-
nimo po drugačnem
življenju.**

Spomnim se Magdalene, ki sem jo srečala v enem od ženskih zaporov. Bila je obsojena za umor svojega otroka, ki se je zadušil v otroški posteljici. Ker je nepismena, so ji rekli, naj ne skrbi, da se bo vse uredilo, če bo podpisala en dokument. Nevedoč si je podpisala obsodbo. Posledica podpisa je 15 let zapora. Ko sem jo srečala po šestih letih prestane kazni, mi je z nasmeškom povedala: "Sedaj se pa že znam podpisati." Kljub tragičnim okoliščinam začenja novo življenje.

Liz – žena iz soseščine. Naučili so jo, da mora spredaj in zadaj skrbeti in dejansko služiti možu. Ko se ta vrne iz službe, se zlekne na kavč in mu mora celo prnesti daljinca v roke. Njena tašča je precej bolna in je ves čas priklenjena na posteljo. Nekega dne ji je rek-

la: »Moraš skrbeti zame, ker sem ti jaz omogočila, da imaš nekoga, ki te prehranjuje (žene so ponavadi gospodinje, čeprav jih je že veliko zaposlenih). Jaz sem rodila sina, s katerim si se ti poročila in on služi denar. Tako mi moraš biti hvaležna in skrbeti zame.« Liz pravi: "Počutila sem se porinjena v kot. Preden sem začela zahajati v cerkev, sem čutila, da mi življenje polzi iz rok. Bilo je nekaj, kar se dogaja tam zunaj, jaz pa sem bila ujeta v lastni hiši.«

Odkar se je začela bolj aktivno udeleževati dogodkov v okviru cerkve, se je začelo spreminjati tudi njeno življenje. Začela je odkrivati svoje dostojanstvo kot žena in mati. Četudi se navade ne spremenijo v trenutku, pa vendar čuti, da je njeno življenje bolj polno.

Jezus nam pravi: "Prišel sem, da bi imeli življenje in ga imeli v obilju." Srečanje z Njim nas spreminja – pa naj bo v evharistiji, božji besedi ali pa v njegovih ljubljencih – ubogih in trpečih.

Tudi jaz nisem več ista, kot sem bila, ko sem odšla iz Slovenije. Vsa ta srečanja so me spremenila, naredila

moje življenje bolj bogato. Vsako srečanje je v mojem srcu pustilo sled.

V stiski, ki jo doživljamo dan za dnem, ne smemo izgubiti upanja, kajti življenje je močnejše od smrti. Ljubez je močnejša od sovraštva.

Jezus se ne da – On vedno znova premaguje smrt in temo, zato se lahko veselimo in vzklikamo:

ALELUJA!

**BLAGOSLOVLJENE
VELIKONOČNE
PRAZNIKE!**

*sestra Barbara Čuk,
frančiškanka
Marijina misijonarka*

V LUČI IN MOČI VELIKONOČNE SKRIVNOSTI

Oktober 2007 sem se vključila v devetmesečni program na Institutu Sv. Anselma v Cliftonvillu, v Angliji, v majhnem mestu ob morju, kjer galebi neprestano krožijo nad strehami in prepevajo svojo morsko pesem. V prvih žarkih sonca, ki je vstalo kakor iz morske globine, sem se v nekem jutru ozrla na prehojeno pot in izkušnjo življenja zadnjih šestih mesecev. Nekaj utrinkov želim podariti vsem ...

Vstopila sem v znamenju pozornosti in odprtosti. Že prvi dan se je zgodil prvi BINKOŠTNI ČUDEŽ. Novi obrazi, pisana oblačila, različne kulture - 72 ljudi iz 32 držav in VSEH kontinentov, prepoznali pa smo se kot bratje in sestre. Združila nas je vera v Jezusa Kristusa, Križanega in Vstalega, odprtost Svetemu Duhu in želja po rasti in zorenju, tako na osebnotnem nivoju v odnosu z Bogom, kot v odnosih z ljudmi in v služanju. Bistveni poudarek je na izkustve-

nem učenju in pozornosti na svojo lastno duhovno pot.

Spoznala in zagledala sem mozaik, ki je nastajal iz raznobarnih kamenčkov moje lastne življenjske izkušnje, prizadevanja, obdarovanosti in iskanja. V dnu svojega bitja vem in čutim, da sem LJUBLJENA, da sem BOŽJA HČI, ZAŽELJENA IN BREZPOGOJNO SPREJETA. Počasi ta resnica postaja dejavna v mojem vsakdanjem življenju, tudi takrat, ko sem na dnu, v trpljenju ali v zme-

di. V vsakodnevnih naporih in v široki paleti notranjega doživljanja odkrivam pomen IZBRANOSTI – IZVOLJENOSTI, sprejemam BLAGOSLOV in BLAGOSLAVLJAM, sprejemam (RAZ)LAMLJANJE in se veselim, da sem deležna Kristusovega DARU in DAROVANJA – v IZROČANJU DRUGIM.

Ob vsakdanjem branju in okušanju BOŽJE BESEDE doživljam to dragoceno resničnost, da me je Bog Stvarnik in Oče želel in poznal že vso večnost, da sem mu dragocena, da sem že davno pred rojstvom bila v njegovi zamisli, del zgodovine, da sem obstajala v njegovem srcu... »Glej, poklical sem te, oblikoval sem te, prijel sem te za roko, te čuval ...svojega Duha sem položil v tvoje srce ...postavil sem te v zavezo, za luč...«. V Jezusu Kristusu sem brezpogojno sprejeta in ljubljena kot božja hči. »Ti si moja ljubljena, zelo sem te vesel«. Sicer v svoji notranjosti in tudi v zunanjih okoliščinah neprestano slišim še druge glasove, veliko slabih besed na svoj račun. Čutim, da se najbolj trd boj v meni dogaja prav v zvezi s to resnico. Toda želim se vedno znova obračati na Kristusa in na njegov dar, ki mi je dan. V molitvi ohranjam in okušam blagoslov in božjo prisotnost, da lahko tudi sama v

polnosti sprejemam ter blagoslavljam sebe in druge. Ko resnično zaživim v božjem blagoslovu, lahko sprejemam tudi svojo temno in bolečo resničnost svoje osebnosti in življenja. Svojo človeško ranjenost in razlomljenost ...

Zadnje dni preteklega leta nas je vse zelo močno zaznamovalo dogajanje v Keniji in Pakistanu, pa tudi druge velike stiske, ki jih okuša človeštvo, saj je kar nekaj "študentov" iz teh dežel, ki jih je nasilje zelo prizadelo (tudi njihove najbližje). V letošnjem postnem času sem z vso pozornostjo spremljala Kristusa - na poteh človeštva, v bolečih življenjskih izkustvih, bojih, trpljenju, razbitosti, grehu ...v svoji lastni zlomljenosti, se jo učila sprejemati in udomačiti, nehati s skrivanjem, begom ali zanikanjem.

Okušala sem, da je blagoslovljena bolečina bistveno drugačna od preklete in nesprejete. Ko se blagoslov dotakne bolečine in razlomljenosti, ta postaja prostor najintimnejšega srečanja z usmiljeno ljubeznijo Jezusa Kristusa, Odrešenika.

Delitev življenjskega izkustva, boj, trpljenja in razbitosti je postalo znamenje najgloblje prijateljstva med

nami, ki to leto preživljamo v mednarodni skupnosti. Ko svojo lastno zlomljenost sprejemam in udomačim, jo izročim Jezusu Kristusu, ko neham bežati ali zanikati bolečino, lahko sprejemam in ostanem povezana z drugimi v njihovi bolečini. Velika skrivnost je prav v tem, da mi vse kar doživljam - veselje in žalost, bolečine, zdravje in boleznine ...pomaga bolj v polnosti zaživeti mojo človečnost. Vse stiske in zlomljenosti, ki jih ljudje skrivamo v temi in strahu, prinašam v Božje srce, v ljubeč in usmiljen pogled, v Luč in moč božjega blagoslova. Dopusčam in tudi prosim, naj se blagoslov dotakne vsake moje bolečine in vseh razlomljenosti v mojem bitju ...naj moje blagoslovljeno in razlomljeno življenje postaja hranljivo tudi za druge. Prav v povezanosti, prijateljstvu in darovanju za druge pa doživljam tudi najglobljo uresničitev in smisel svojega življenja.

Velikonočna skrivnost postaja izhodišče in vir moči vsak dan, že navsezgodaj, ko je še temno in ko se pokažejo prvi sončni žarki...in pod noč vsakega dneva Vstali Gospod izreka svoj pozdrav: »MIR VAM BODI! Ne bojte se, jaz sem!« /Jn /

s. Judita Mihelčič

HENRI J.M. NOUWEN: PLATNO LJUBEZNI - 1. DEL (duhovna razlaga Rembrandtove slike)

Avtor v knjigi predstavi svoje srečanje z Rembrandtovo sliko »Vrnitev izgubljenega sina«, ki je zanj pomenilo začetek prave pustolovščine. Svojo pot do duhovnega očetovstva deli z nami: »Ko sem prvič videl Rembrandtovega izgubljenega sina, se mi niti sanjalo ni, da je postati skesani sin samo korak na poti, da bi postal oče, ki govori:

dobrodošel. Zdaj vidim, da morajo roke, ki odpuščajo, tolažijo, zdravijo in pripravljajo gostijo, postati moje lastne roke. Postati oče je torej presenetljiv konec misli ob tej sliki. Vodila me je od vrnjenega klečečega sina do upognjeno stoječega očeta. Od mesta, kjer sem prejel blagoslov, do mesta, kjer blagoslavljam.«

Prilika govori o sinu. V duhovnem sporočilu pa se najdemo vsi, tako sinovi kot hčerke, očetje in matere.

Vsak izmed nas je mlajši sin, je tudi starejši sin, je pa tudi na poti, da postane duhovni oče. Vsak, ki se poda na duhovno pot, sebe odkrije kot izgubljenega Božjega otroka, pa tudi kot usmiljeno mater oz. usmiljenega očeta, se pravi kot Boga v sebi. Pride čas, da smo kakor oče in mati, ki otroke sprejema doma, ne da bi jim zastavil kakšno vprašanje ali od njih pričakoval plačilo.

Rembrandt je naslikal podobno usmiljenega očeta. To je bila ena zadnjih njegovih slik in do nje je prišel po življenju, polnem trpljenja. Kmalu potem, ko je naslikal očeta in njegove blagoslavljajoče roke, je umrl. Nekdo je o Rembrandtu rekel, da je »od svoje mladosti imel samo en poklic: postati star«. Vse življenje je slikal stare ljudi, vedno bolj ga je prevzemala njihova notranja lepota.

Mlajši sin sem, ko zapu-

stim dom. Pohlep, skopost, sovraštvo, tekmovalnost so jasni kazalci, da sem zapustil svoj dom. To pa se čisto lahko zgodi. Če pozorno spremljam svoje misli, sem kaj lahko pred osupljivim odkritjem, da je v teku enega dne le nekaj trenutkov, ko sem res prost takih temnih nagnjenj, strasti in občutij. Vse te moje igre v mislih mi kažejo, kako krhka je moja vera, da sem ljubljeni otrok, na katerem počiva Božje veselje. V takem obnašanju se oddaljim od doma svojega Očeta in odhajam v 'daljno deželo'.

Poti mlajšega sina se ne da ločiti od poti njegovega starejšega brata. Tudi starejši sin je zgubljen. Oba potrebujeta zdravljenja in odpuščanja. Oba potrebujeta vrnitve. Oba potrebujeta objem očeta, ki odpušča. Toda iz prilike same in iz Rembrandtove podobe je jasno: najtežja vrnitev je vrnitev tistega, ki ostaja doma.

Kajti **starejši sin** je storil vse, kar se pričakuje od dobrega sina, toda v srcu je bil daleč od svojega očeta. Lahko, da je bil odgovoren, stanoviten, zvest in pokoren, neopazen, prilagojen in na hišo navezan človek. Izvrševal je svoje dolžnosti, dan za dnem je opravljal svoje delo, ob tem pa postal nesrečen, togoten in

zagrenjen mož. So mnogi drugi sinovi in hčere, ki so doma, pa so vendarle izgubljeni. Znamenje te izgubljenosti so razdraženost, jeza, ljubosumje in obsojanje ter nevoščljivost. Izgubljenost mlajšega sina je naravnost vidna. Nasprotno je dojeti izgubljenost starejšega sina mnogo težje. Na zunaj je bil brez madeža. Ko pa se je srečal z veseljem zaradi vrnitve svojega mlajšega brata, je v njem vzkripela do tedaj skrita kipčica temna sila. Nenadoma se je pokazalo hudobno, človeško, brezsrčno, sebično bitje. Starejši sin v svojem ljubosumju in zagrenjenosti vidi samo, da je oče njegovega neodgovornega brata sprejel z večjo pozornostjo kot njega. Iz tega sklepa, da je manj ljubljen. Srce njegovega očeta pa ni deljeno na bolj ali manj.

Vsak od nas se mora nekega dne pogovoriti s starejšim sinom ali starejšo hčerjo v samem sebi. Naše vprašanje je preprosto: kaj lahko storimo, da se bomo mogli vrniti? Četudi smo nezmožni, da bi se sami osvobodili svoje upornosti, pa lahko pripomoremo k temu, da nas Bog najde in nas s svojo ljubeznijo ozdravi: z določeno vsakdanjo vajo v zaupanju in hvaležnosti. Zaupanje in hvaležnost sta koraka do spreobrnjenja starejšega sina:

◇ Zaupanje je globoko notranje prepričanje: Oče mi želi, da bi bil doma. Jezus izraža to korenito zaupanje, ko pravi: »Vse, za kar prosite in molite – verujte, da boste prejeli in tako se vam bo zgodilo.« Z zaupanjem mora biti združena hvaležnost, nasprotje pritoževanju. Pritoževati se in biti hvaležen ne more iti skupaj, saj očitajoče pritoževanje blokira spoznanje in izkustvo, da je življenje dar. Moje pritoževanje mi pravi, da ne dobivam, kar mi pripada. Ta notranja zagrenjenost se vedno izraža v nevoščljivosti.

◇ Hvaležnost nasprotno gre preko mojega in tvojega in potrjuje resnico, da je vse življenje čisti dar. Hvaležnost lahko postane na vaji sloneča drža, krepost. To pomeni – potruditi se in priznati, da mi je vse, kar sem in kar imam, podarjeno; dar, zaradi katerega se lahko veselim.

(se nadaljuje)

*Povzetek pripravila:
mag.oec. Emilija Placer-Tušar*

DOBRODELNI KONCERT

Zadnjo nedeljo v januarju je potekal v Narodnem domu že tradicionalni letni dobrodelni koncert z geslom ECCE HOMO – GLEJTE ČLOVEK.

Dobrodelne koncerte organizira župnijska Karitas že vrsto let, izkupiček pa je namenjen različnim potrebam v naši župniji pa tudi izven nje, kajti dobrodelnost ne sme biti omejena samo na naše potrebe, pač pa je potrebno odpreti srce in dlani tudi za potrebe drugih.

Letošnji koncert je prijeto povezoval gospod Robi Friškovec, spontano pa se mu je pri povezovanju pridružil pevec Stane Vidmar. V slabih dveh urah smo bili priča izredno lepemu programu, ki je segel do srca. Še posebej pa je potrkal na našo vest

g. Vidmar, ki je s svojo osebno izpovedjo in spominom na pokojne starše, še posebej na mamo, posredoval naslednje: Vse prevečkrat se nam zgodi, da ljudi, ki jih imamo radi in so nam podarili življenje, prizadenemo, ne znamo ali ne zmoremo storiti prave-

ga koraka, se dovolj zblížati med seboj, morda popraviti kakšno krivico, ki smo jim jo storili. Kajti, ko se življenje tu na zemlji konča, tega koraka ni več mogoče narediti.

Koncert je bil čuteč in zanimiv in morda smo sodelavci Karitas pričakovali kakšnega poslušalca več. Kakorkoli že, dobrodelnost je delovala, deluje in bo delovala, kajti duša in srce slovenskega človeka je odprta in to smo že velikokrat dokazali ob različnih priložnostih.

Ob zaključku se v imenu sodelavcev Karitas še enkrat iskreno zahvaljujem vsem nastopajočim, ki so se odpovedali svojemu honorarju in vsem, ki ste kakor koli pripomogli k izvedbi koncerta.

Helena

Prav rad prislunhem ljudem, ki s svojim delom dokazujejo, da veliko razmišljajo o sebi in svetu, sredi katerega živijo. Med take ljudi uvrščam tudi dr. Tarasa Kermavnerja, samosvojega pomembnega slovenskega razumnika, akademika, literarnega kritika in sploh človeka, ki je veliko svojih razmišljanj tudi zapisal.

Z njim je tekel pogovor v oddaji na TVS (3. februarja 2008, ob 21.55 uri) na prvem programu.

Iz pogovora je bilo mogoče razbrati življenjsko pot človeka, ki je poiskal samosvojo pot k Bogu. Od cerkve se je v zadnjih letih oddaljil tako, da ostaja zvest samo Bogu. Iz zadnjega stavka, ki ga je povedal, je moč čutiti razočaranje nad obnašanjem Cerkve in vero sodobnih kristjanov. V njihovo vero ne verjame, sprejema le tiste, ki so bili po njegovem mnenju še pred zadnjo vojno bolj globoko verni. Samo karitativne delavce izvzema iz te splošne opredelitve nevernosti.

ln tu se mi postavlja vprašanje, ki je pomembno za vsakega izmed nas. Ali znamo in kako živimo svoj krščanski vsakdan? Zakaj

»drugi ljudje« ne morejo najti in niti ne opazijo, da si vsaj prizadevamo za vse tisto, kar slišimo dobrega v cerkvi ali preberemo v katekizmu in še kje.

Skratka, da ne znamo biti »dobri ljudje« in ne znamo izpolnjevati največje zapovedi »..ljubi svojega Boga in svojega bližnjega kakor...«

Ob vsem tem, ko postaja kar »modno«, da mnogi vsak po svoje verujejo v Boga, Cerkve pa ne sprejemajo, se mi vsiljuje tudi vprašanje, kako to, da mnogi posamezniki ne morejo sprejeti človekove nepopolnosti (grešnosti) in da verni sprejemamo spoznanje, da samo z Bogom, ki nam daje in odpušča, lahko živimo drug z drugim.

Sprašujem se tudi, ali vsi, tudi mi v naši cerkvi, naredimo dovolj drug za drugega, da bi bila njena javna podoba veren odraz ponižnega in ne pokroviteljskega iskanja in podajanja dobrega v človeku.

Še vedno se spominjam pred kratkim prebranih besed Antona Jamnika:«Cerkve se mora zavedati, da je le eden od subjektov pluralne družbe, zato ne nasto-

pa avtoritativno kakor tista institucija, ki ima v posesti vso resnico, zato mora vstopati v dialog in ne sme razmišljati, da ima edina prav«.(Družina, 20. maj 07, str. 14). Svojevrsten razmislek mi je sprožilo tudi prebrano pismo slovenskih škofov (v nedeljo, 3. februarja 08), ki bi mu med naštevanjem zahval vsem..., lahko dodali zahvalo tudi vsem, ki z dobrim zgledom, pravo krščansko držo, prizadevnim življenjem po veri in ne samo navidezno pobožnim obnašanjem živijo svoj vsakdan.

Ali so taki ljudje res tako maloštevilni in ali jih celo ni, kot meni T. Kermavner.? In vendar me očitki razgledanega razumnika presenečajo. Pripadnost Cerkvi ga »moti do tiste mere, da se odloči »izstopiti« iz družbe vernih, verjetno in nenazadnje zato, ker se vsi ti po njegovem mnenju ne znajo v vsakdanjem življenju ravnati po evangelijskih načelih, ki naj bi nas usmerjala k pozitivnemu razmišljanju in sprejemanju dobrega v sebi in soljudeh. Odloči se za pridružitve družbeno organizirani skupini (politični stranki), v prepričanju, da bo v takem organizacijskem okviru našel smisel realiza-

cije svojih predstav o vsem tistem, kar je po njegovem mnenju prav. Pa se vprašam, ali je mogoče v kakršni koli organizirani skupini lažje vztrajati v »dobrem«, brez napak? In kam po tem, ko se tudi tam zgrnejo nepravilnosti, odstopanja od načrtane poti? V vsaki skupnosti ljudi se zbirajo dobronamerni in manj dobri in celo slabi ljudje, tudi v Cerkvi. Zato nam kaže uravnati pot po nauku, ki smo ga prejeli kot pravega in pomagati drug drugemu in sebi, živeti po božjih načelih toliko, kolikor nam človeška narava dovoljuje. Boga pa, z vero v božjo pomoč prosimo za to, da bi bili drug drugemu sprejemljivi, ne glede na to kakšni človeško organizirani skupini pripadamo. »Katoliška Cerkve od svojih vernikov ne zahteva, da morajo biti člani te ali one stranke. To prepušča njihovi svobodni odločitvi«, je zapisal dr. A. Stres (Družina, 17. feb. 08, str. 11). Cerkve daje le jasna stališča o najbolj odločilnih družbeno moralnih vprašanjih. Svoje zahteve imajo tudi strankarski programi. Uresničevanje programov, ki jih sprejmemo, pa je odvisno od nas samih, če smo jih sprejeli za svoje in ne zaradi dobrih in slabih ljudi. Zato si moramo pomagati. Verni tudi z zaupanjem v božjo pomoč.

Pavle Mihevc

Ko smo se pred dvema letoma pričeli pripravljati na zakrament sv. birmе, se je mlado-stnikom zdelo, da je to zelo dolga priprava. Na srečanju, ki smo ga imeli v mesecu februarju, pa so ugotovili, da je ta čas kar spolzel in se zavedli, da še niso dovolj dobro pripravljeni. Nekateri še vedno niso dojeli, kaj predstavlja potrditev v veri in prihod sv. Duha. Zanima jih le, kaj bodo vprašani in ob tem malo špekulirajo, da morda pa le ne bodo nič. No, kljub vsemu le ni tako slabo, saj birmanci živijo v pričakovanju in zanima jih, kako se bodo počutili po prejemu zakramenta.

Delo z mladimi je lepo, čeprav včasih tudi zelo naporno. A prav je tako, saj je to mlada, razposajena generacija, ki je zelo brezskrbna in vedoželjna. Za Božjo ljubezen so v tem obdobju manj dojemljivi, zato se zavedam, da je vsaka povedana beseda naložba za kasnejša starostna obdobja. Opazujem generacije, ki sem jih vodila pred šestindvajsetimi leti in vem, da je marsikatera beseda padla na plodna tla, ne med trnje. To mi daje pogum. Srečevanja z njimi ob obujanju spominov povedo, da je bilo vredno. Mlad človek potrebuje veliko pozornosti in ljubezni. Zato je največja kateheza odraslih v dejanju, da jim z zgledom povemo, kako

se moramo odzivati na to Božjo ljubezen, se imeti radi, se spoštovati, pri tem pa vedeti, da nas Gospod sprejema takšne, kakršni smo.

Naj bo to moje razmišljanje vzpodbuda za bodoče voditelje birmanskih skupin. V septembru se bodo oblikovale nove skupine, zato se ne ustrašite prevzeti te vloge. Ob delu z mladimi sem se veliko naučila tudi sama. Na koncu se zahvaljujem vsem, ki so kdajkoli bili v moji birmanski skupini - s hvaležnostjo, da so hoteli biti moji prijatelji, me poslušali, si kaj zapomnili in mi odpustili kakšno mojo »sitnobo«.

Marija K.

Morali bi razširiti srce, da bi dobilo mere Jezusovega srca. Koliko dela! Vendar je edino, ki je potrebno. Ko smo storili to, je storjeno vse. Gre za to, da ljubimo vsakogar, ki se nam približa, tako, kot ga ljubi Bog. In ker živimo v času, ljubimo bližnjega drugega za drugim, ne da bi hranili v srcu ostanke čustev do brata, ki smo ga srečali minuto prej. Saj je isti Jezus, ki ga ljubimo v vseh. Če pa ostane kaj v srcu, pomeni, da smo ljubili prejšnjega brata zaradi

...joj, kaj naj rečem,
brez besed ostajam,
občudujem vztrajnost,
natančnost in močno
voljo vseh, ki so ustvarja-
li ročne umetnine, z zga-
ranimi in tresočimi ro-
kami.

...samo, da je kolikor to-
liko zdravja, pa je tudi
starost lahko lepa.

...to je trenutek, ko
sprostiš čustva in se vežeš
na okolje, ki te vpije vase
v vsej tej lepoti. Pomirjen
in srečen lahko greš na-
prej.

To je nekaj utrinkov obisko-
valcev razstave ročnih del,
ki smo jo imeli v novembru
lanskega leta, ko je bil »teden
Karitasa«. Veseli smo bili, da
je ta razstava odmevala po-
zitivno v logaških krogih. Vsi
obiskovalci so bili navdušeni,
še bolj pa vsi razstavljalci.

To so bila dela ustvarjalcev
različnih starosti in sposob-
nosti - od ročno zelo aktiv-
nih do starejših, ki si s takim
delom le krajšajo dolge ure,
posebno v domovih Marije
in Marte in Grapočnik. Na
razstavi je sodelovala tudi
osemdesetletna gospa in to
je bila njena prva razstava.
Ko so jo pripeljali na vozičku

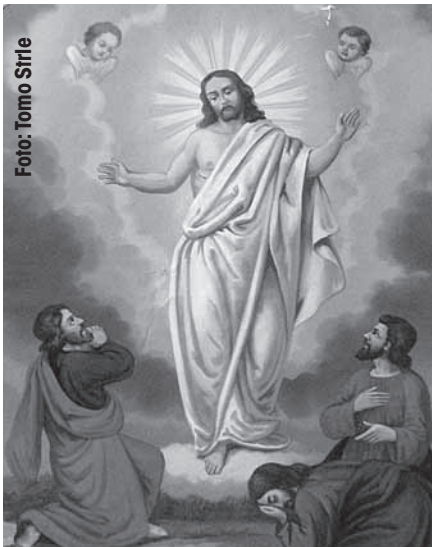
v razstavni prostor, je od
sreče naglas zajokala.

Številni obiskovalci so nas
vzpodbujali, da naj se take
razstave še ponovijo, za
vzpodbudo mladim, da bo
le mogoče koga nagovori-
lo in bo tudi kdo od mladih
nadaljeval dela naših pred-
nikov.

Zato v letošnjem novembru
zopet dobrodošli na razstavi
in imejte še pridne roke, mor-
da tudi tisti, ki do sedaj še ni-
ste sodelovali. Hvala vsem, ki
ste sodelovali in vsem, ki ste
izrazili spodbudne besede.

Marija Klančar

RAZŠIRITI SRCE

sebe ali zaradi njega ... in ne zaradi Jezusa. In v
tem je nesreča.

Najbolj pomembno je, da ohranimo čistost Boga,
to se pravi: da ohranimo v srcu ljubezen in ljubimo
tako, kakor ljubi Jezus. Da bi bili čisti, torej ni treba
oropati srca in v njem zatreti ljubezni. Treba ga je
razširiti, da bo kakor Jezusovo, in ljubiti vse. Kakor
zadošča ena sama hostija med milijardami hostij
na svetu, da se nahranimo z Bogom, tako zadošča
en brat – tisti, ki ga božja volja pripelje do nas – da
se obhajamo s človeštvom, ki je mistični Jezus.

In obhajati se z bratom je druga zapoved, tista, ki
pride takoj za ljubeznijo do Boga in je njen izraz.

Chiara Lubich

KOLEDAR

MAREC

2008

1. marec – od 16. do 18. ure čaščenje Najsvetejšega in prilika za sv. spoved.

2. marec – 4. POSTNA NEDELJA; sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri sv. križev pot (člani ŽPS); ob 20. uri srečanje I. zakonske skupine.

3. marec – po sv. maši srečanje skupine KARITAS; ob 20. uri KATEHETI.

4. marec – ob 19. uri srečanje voditeljev birmanskih skupin.

7. marec – obisk bolnikov na domu; ob 17.30 uri križev pot, sv. maša in molitvena skupina; ob 19. uri srečanje MLADINE.

8. marec – od 16. do 18. ure čaščenje Najsvetejšega in prilika za sv. spoved.

9. marec – 5. POSTNA NEDELJA – TIHA; sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri sv. križev pot (skavti in mladina); ob 20. uri srečanje II. zakonske skupine.

10. marec – ob 19. uri srečanje članov ŽPS.

11. marec – ob 18. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše I. skupine.

14. marec – ob 17.30 uri križev pot, sv. maša in molitvena skupina; ob 19. uri srečanje MLADINE.

15. marec – od 14. ure dalje velikonočno spovedovanje. Spovedovalo bo več spovednikov do 17. ure. Izkoristite to priložnost.

16. marec – CVETNA NEDELJA, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri sv. križev pot (Neokatehumenska skupina); ob 20. uri srečanje III. zakonske skupine.

17. marec – ob 20. uri priprava na sv. krst.

18. marec – ob 18. uri sv. maša, nato kateheza za birmance in starše II. skupine.

20. marec – VELIKI ČETRTEK, sv. maša ob 18. uri - spomin Gospodove večerje, umivanje nog, predstavitev letošnjih prvoobhajancev in bedenje z Jezusom na Oljski gori.

21. marec – VELIKI PETEK, ob 15. uri sv. križev pot; ob 18. uri obred velikega petka: pasijon, slovesne prošnje, čaščenje križa, sv. obhajilo in prenos Najsvetejšega v Božji grob. **TA DAN JE STROGI POST.** Priporočamo post ob kruhu in vodi.

22. marec – ob 6.30 uri blagoslov ognja; ob 8. uri blagoslov vode, izpostavitve Najsvetejšega pri Božjem grobu (čaščenje ves dan), hvalnice velike sobote. Blagoslov velikonočnih jedi: na Čevci ob 14. uri, v župnijski cerkvi ob 15. in 16. uri.

Ob 20. uri obredi velike sobote: slavlje luči, bogoslužje božje besede, krstno in evharistično bogoslužje.

23. marec – VELIKA NOČ – največji praznik krščanstva – JEZUSOVO VSTAJENJE. Vstajenska procesija bo ob 7. uri nato sv. maša; druga sv. maša bo ob 10. uri; ob 14. uri slovesne litanije Materice Božje. Pri obeh sv. mašah bo »OFER«.

24. marec – VELIKONOČNI PONEDELJEK, sv. maša ob 8. in 10. uri. Ob 19. uri srečanje ŽPS.

25. marec – ob 18. uri sv. maša, po maši kateheza za birmance in starše III. skupine.

28. marec – po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje MLADINE.

29. marec – od 16. do 18. čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje.

30. marec – BELA NEDELJA, sv. maša ob 8. in 10. uri. Nedelja Božjega usmiljenja.